

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Elin
Hilderbrandová

*Hotel
Nantucket*

Tajomství. Klebety. Nejlepší hotel na světě.

TATRAN

*Hotel
Nantucket*

Elin Hilderbrandová

*Hotel
Nantucket*

TATRAN

Z anglického originálu Elin Hilderbrand: The Hotel Nantucket,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Little, Brown and Company a division
of Hachette Book Group, New York 2022,

preložila Simona Klimková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5529. publikácia.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Ina Martinová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2022 by Elin Hilderbrand

Translation © Simona Klimková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1633-3

*S láskou a vdakou venujem
Markovi a Gwenn Sniderovcom
a celému personálu The Nantucket Hotel.*

1. Pouličný klebetník

Ostrov Nantucket je známy svojimi dláždenými ulicami a chodníkmi z pálenej tehly, domčekmi obloženými cédom, pergolami obrastenými ružami, dlhými pásmi zlatistej pláže a osviežujúcim atlantickým vánkom – a tiež obyvateľmi zbožňujúcimi šťavnaté klebety (typu, ktorý sexy záhradný architekt má románik s manželkou miestneho realitného magnáta a podobne). Nik z nás však nie je pripravený na tornádo klebiet valiace sa z ulice Main Street pozdĺž Orange Street a kruhovým objazdom až do Sconsetu, z ktorých sa dozvieme, že londýnsky miliardár Xavier Darling sa chystá investovať tridsať miliónov dolárov do rozpadajúceho sa Hotela Nantucket, ktorý je všetkým trňom v oku.

Polovicu z nás to zaujalo. (Dlho sme premýšľali, či sa ho niekto niekedy pokúsi zrekonštruovať.)

Druhá polovica zostáva skeptická. (Úprimne povedané, to miesto sa zrejme nedá zachrániť.)

Xavier Darling nie je v oblasti cestovného ruchu žiadnym nováčikom. Vlastní výletné lode, zábavné parky, dostihové dráhy a istý čas mal dokonca aj svoju leteckú spoločnosť. Podľa našich informácií však nikdy nevlastnil hotel – a nikdy nebol na Nantuckete.

S pomocou miestneho realitného magnáta Eddieho Pancika, prezývaného „Rýchly Eddie“ (ktorému sa, mimochodom, podarilo manželskú krízu zažehnať), Xavier prezieravo najme ako generálnu manažérku hotela Lizbet Keatonovú. Ostrovania Lizbet

zbožňujú. Na Nantucket sa presťahovala okolo roku 2005 z Twin Cities, blondavé vlasy nosila zapletené do dvoch dlhých vrkočov, rovnako ako mladšia princezná z rozprávky *Ladové kráľovstvo*, a svojho „princa“ J. J. O'Malleyho spoznala hneď na začiatku prvého leta na ostrove. Lizbet a J. J. pätnásť sezón viedli mimoriadne obľúbenú reštauráciu s názvom Deck; J. J. bol majiteľ/šéfkuchár a Lizbet marketingová bosorka. To ona prišla s nápadmi na fontánu s ružovým vínom a vymyslela poháre na víno bez stopky s potlačou aktuálneho dátumu, ktoré sa stali fenoménom sociálnych sietí. Nie všetci sme si potrpeli na Instagram, no rozhodne sme v reštaurácii radi trávili dlhé nedeľné popoludnia s rosé, J. J.-ovými slávnymi ustricami v omáčke a pozorovali sme plytké zátoky Monomoy, kde sme občas zazreli bielu volavku loviacu večeru v morskej tráve.

Všetci sme boli presvedčení, že Lizbet a J. J. dosiahli to, čo mileniáli nazývajú #ideálnyvtah. V lete pracovali v reštaurácii a mimo sezóny lovíli hrebenatky v Pocome, chodili sa sánkovať zo strmého svahu Dead Horse Valley alebo nakupovali na nantucketskom mäsovom a rybom trhu, pretože si chceli pripraviť marinovaného lososa či variť dvanásťhodinovú bolonskú omáčku. Vidali sme ich držať sa za ruky v rade na pošte a spoločne recyklovať kartóny na skládke.

Takže nás všetkých šokovalo, keď sa rozišli. Najprv sme sa to dozvedeli od Blondavej Sharon. Sharon je turbomotor nantucketských klebiet, čiže sme sa sprvu zdráhali tomu uveriť, no potom nám Love Robbinsová z kvetinárstva Flowers on Chestnut potvrdila, že Lizbet im poslala naspäť kyticu ruží, ktorú objednal J. J. Pravda napokon vyšla najavo: Lizbet na septembrovom záverečnom večierku v Decku objavila 187 oplzlých správ, ktoré J. J. vypisoval Christine Crossovej, ich obchodnej zástupkyňi s vínami.

Lizbet sa podľa niektorých zúfalo snažila nájsť nový zmysel života – a Xavier Darling jej poskytol príležitosť. Priali sme jej to,

no kedysi veľkolepý Hotel Nantucket mal poriadne pošramotenú poveseť, ktorú bude nutné napraviť (takisto aj strechu, okná, podlahy, steny a prepádávajúce sa základy).

Počas zimy 2021 a skorej jari 2022 sledujeme, ako do hotela prúdia miestni dodávatelia, architekti a interiérová dizajnérka Jennifer Quinnová – všetkých zamestnancov však viaže mlčanlivosť o tom, čo sa deje vnútri. Povráva sa, že wellness centrum má viesť naša obľúbená fitness inštruktorka Yolanda Tolentinová a že Xavier Darling hľadá na prevádzku nového hotelového baru nejakého ostrovana. Vidíme Lizbet Keatonovú prichádzať a odchádzať, no keď na ňu Blondavá Sharon narazí v rade na technickú kontrolu – Lizbet sedí vo svojom Mini Cooperi a Sharon v terénnom Mercedese – a spýta sa jej, ako sa im s hotelom darí, Lizbet otočí rozhovor na Sharonine deti. (A Sharon nemá záujem hovoriť o svojich deťoch; práve sú v puberte.)

Jordan Randolph, redaktor novín *Nantucket Standard*, odignoruje prvé dva telefonáty od Lizbet Keatonovej, ktorá mu oznamuje, že interiér hotela je hotový, a ponúka mu možnosť nazrieť do „zákulisia“. Jordan však patrí ku skeptikom. Nedokáže stráviť predstavu, že človek ako Xavier Darling – finančný magnát zo zámoria – kúpil historickú nehnuteľnosť, akou je Hotel Nantucket. (Jordan si je vedomý, že Herman Melville napísal *Bielu veľrybu* skôr, než vôbec navštívil ostrov. Cíti sa preto lepšie? Ani nie.) Zároveň si však uvedomuje, že ak nie Xavier Darling, tak kto potom? To miesto bolo ponechané napospas osudu. Hotel bol príliš veľkým (a drahým) projektom dokonca aj pre Nantucketskú historickú asociáciu na to, aby sa ho ujala ona sama.

Takže keď Lizbet zavolá tretí raz, Jordan zdvihne telefón a neochotne súhlasí, že tam vyšle reportéra.

Redaktorka rubriky Domov a životný štýl Jill Tananbaumová je posadnutá interiérovým dizajnom. Okamžite to pochopí kaž-

dý, kto sa pozrie na jej Instagram (@ashleytstark, @elementstyle, @georgantas.design). Jill by rada využila prácu v novinách ako odrazový mostík k pozícii na webstránke *Domino* či dokonca v *Architectural Digest*. Článok o rekonštrukcii Hotela Nantucket by mohol byť tou správnou cestou. Nevynechá jediný detail.

Len čo Jill vstúpi dnu cez veľkolepé vchodové dvere, spadne jej sánka. Z klenutého stropu vo vstupnej hale visí kostra starožitnej veľrybárskej lode, z ktorej dômyselne vytvorili majestátny luster. Stropné trámy zachované z pôvodnej stavby dodávajú miestnosti punc dávnych čias. Sú tu dvojkreslá s čalúnením vo farbe modrých hortenzií (Jill sa čoskoro dozvie, že tá farba je značkou hotela), otomany vyčalúnené semišom a nízke stolíky, na ktorých sú vkusne naaranžované knihy a spoločenské hry (backgammon, dáma a štyri mramorové šachové súpravy). Vo vzdialenejšom rohu miestnosti stojí biele klavírne krídlo a na veľkej stene vedľa recepcie visí obrovský portrét Atlantického oceánu od Jamesa Ogilvyho so záberom na maják San-katy Head. Fotografia efektným spôsobom vnáša do hotela oceán.

Páni, vydýchne Jill. *Fakt... nádhera*. Svrbí ju ruka, chce siahnuť po telefóne, ale Lizbet jej povedala, že zatiaľ je fotenie zakázané.

Potom ju Lizbet prevedie po izbách a apartmánach. Miestna umelkyňa Tamela Cornejo namaľovala na strop každej izby fresku nočnej oblohy nad Nantucketom. Lampy – sklenené gule omotané mosadznými reťazami – pripomínajú bóje a laná. A posteľe – *páni, tie sú riadne!* zvolá v duchu Jill. Nad nimi sa týčia baldachýny z naplaveného dreva a hrubých námorníckych lán. Sú vyrobené na mieru – takzvaná cisárska veľkosť – a visia z nich éterické biele závesy.

A kúpeľne – Jill ešte nikdy v živote nevidela také honosné kúpeľne ako v tomto hoteli. Každá disponuje sprchovacím kútom obloženým mušľami ustríc, toaletou v samostatnom výklenku

a vaňou na nožičkách, ktorej dno je natreté pre hotel typickou hortenziovomodrou farbou.

„Tajomstvo úspechu každej kúpeľne,“ vysvetľuje Lizbet Jill, „však nespočíva v tom, ako vyzerá, ale v tom, ako v nej vyzerá hosť.“ Stlačí vypínač. Okolo dlhého obdĺžnikového zrkadla nad skrinkou s dvoma umývadlami sa rozžiari mäkké svetlo. „Vidíš, aké je lichotivé?“

Jill a Lizbet hľadajú na seba v zrkadle ako dvojica pubertiačok. *Je to tak*, súhlasí Jill; nikdy nevyzerala sviežejšie ako v kúpeľni apartmánu č. 217.

Potom – potom! – Lizbet informuje Jill o bezplatnom minibare. „Už ani nespočítam, koľkokrát som si v hotelovej izbe chcela dať len pohár vína a dačo slané, no účtovať si sedemdesiat dolárov za fľašu Chardonnay a šesťnásť dolárov za balíček arašidov je nehorázne, keď som už toľko zaplatila za izbu. Takže naše minibary budú zásobené vybranými výrobkami z Nantucketu.“ Lizbet spomína piva značky Cisco, vodku Triple Eight a údenú paštétu z lufary dravej z rybieho trhu 167 Raw. „A všetko je zadarmo a budeme ich dopĺňať každý tretí deň.“

Minibar zadarmo! poznačí si Jill. *Nantucketské výrobky!* Už len za toto by mal Jordan umiestniť jej článok na titulnú stranu.

Lizbet odvedie Jill dozadu, aby si prezrela bazény. Je tu rozľahlý rodinný bazén s kaskádovitými vodopádmi. („Každý deň o tretej sa bude podávať limonáda a čerstvo upečené koláčiky,“ hovorí Lizbet.) Druhý bazén je útočiskom len pre dospelých, je to modrozelený kosoštvorec obklopený stenami zo sivých okruhliakov, ktoré budú v lete pokrývať bledoružové popínavé ruže. Okolo bazéna sú „najpohodlnejšie ležadlá na svete, extra široké a ľahko polohovateľné“ a stohy na zákazku vyrobených uterákov z tureckej bavlny – tiež v hortenziovej modrej.

Nasleduje štúdio jogy. Jill nikdy nebola na Bali, no čítala knihu *Jedz, modli sa a miluj*, takže oceňuje jeho estetiku. Strop štúdia tvorí detailná rezba z tíkového dreva zachovaná z chrámu

v Ubude. (Jill premýšľa, koľko musela stať preprava a inštalácia takéhoto stropu... *emotikon, ktorému vybuchuje hlava!*) Nachádza sa tu zurčiaca kamenná fontána v podobe trochu desivej tváre boha Brahmú, ktorá ústi do žlabu z riečnych kameňov. Vonkajšie svetlo rozptyľujú rolety z ryžového papiera a cez zvukový systém hrá gamelanová hudba. *Nové štúdio jogy bude idylickým miestom na cvičenie pozície dieťaťa*, napadne Jill.

Najväčším prekvapením je však pre ňu hotelový bar. Je to majstrovské dielo, priestor vymaľovaný kobaltovomodrou farbou značky Farrow and Ball (ktorá sa nachádza v spektre medzi zafírovou a ametystovou) s barom z modrej žuly. Klenuté závesné svietidlá vyzerajú ako prevrátené medené misy a akcentovaná stena je posiatá leštenými mincami. Visí tu aj medená diskogula, ktorá bude každý večer o deviatej klesať zo stropu. Nikde inde na ostrove nič podobné nenájdete. Jill je ohromená. Môžem si hneď urobiť rezerváciu, prosím?

Jill sa náhli späť k svojmu stolu v kancelárii *Standardu*. Cítila niekedy pri písaní článku takú inšpiráciu? Ťuká do počítača ako divá, zapisuje všetky detaily vrátane dúhových kobercov značky Annie Selke, starostlivo vybraných románov na policičkách v apartmánach, zamatových stoličiek v novom hotelovom bare – a potom prechádza článok vetu po vete, aby sa uistila, že jazyk je rovnako pôvabný a okázalý ako samotný hotel.

Po poslednej úprave odnesie článok do kancelárie Jordana Randolpha. Rád si každý článok prečíta na papieri a potom ho upravuje červeným perom, akoby bol Maxwell Perkins redigujúci Fitzgeralda a Hemingwaya. Jill o tom s kolegami často vtipkujú. To nikdy nepočul o Google Docs?

Kým Jordan číta, Jill stojí vo dverách a čaká na jeho zvyčajné „Vynikajúce!“ Ale keď redaktor skončí, hodí papiere na stôl iba s povzdychom: „Hm.“

Hm? Aké hm? Jill nikdy predtým nepočula svojho mimoriadne výrečného šéfa vydať tento zvuk.

„Nie je to dobré?“ vyzvedá. „Je to... štýlom?“

„Štýl je v poriadku,“ povie Jordan. „Asi je to však... príliš uhladené. Pôsobí to ako jedna z tých reklamných rubrik z *Travel and Leisure*.“

„Aha,“ hlesne Jill. „Dobre, tak...“

„Dúfal som, že za tým bude väčší príbeh,“ dodá Jordan.

„Nie som si istá, či je za tým nejaký príbeh,“ namietne. „Hotel sa rozpadal a kúpil ho Xavier Darling. Najal si miestnych...“

„Áno, to tam spomínaš.“ Jordan prevráti oči. „Chýba mi tam aj iný uhol pohľadu...“ Odmlčí sa. „Tento týždeň to von nepustím. Chvíľu nad tým popremýšľam.“ Usmeje sa na ňu. „Ale ďakujem, že si sa išla pozrieť, do zákulisia ako prvá.“ Použije vzdušné úvodzovky a na Jill zrazu pôsobí akosi ohromne staromódne. „Vážim si to.“

Jordan Randolph v duchu tuší, že Hotel Nantucket bude ako Banksyho umelecké dielo – po odhalení zažije svojich pätnásť minút slávy a potom sa sám zničí. Súhlasí s ním aj deväťdesiatštyriročný obyvateľ nášho ostrovného domova pre seniorov Mint Benedict. Mint je jediným potomkom Jacksona a Dahlie Benedictovcov, manželov, ktorí vlastnili hotel v rokoch 1910 až 1922. Mint požiada svoju obľúbenú ošetrovatelku Charlene, aby ho na vozíčku dotlačila až na Easton Street, lebo si chce obzrieť novú fasádu hotela.

„Môžu ho zrenovovať, ale nebude to fungovať,“ tvrdí Mint. „Pamätajte na moje slová: V Hoteli Nantucket straší a za všetko môže môj otec.“

Mint tára nezmysly, vzdychne si Charlene, a rozhodne si musí nutne zdriemnuť. Zamieri s vozíkom naspäť k domovu.

Straší? čudujeme sa my.

Polovica z nás je skeptická. (Neveríme na duchov.)

Polovicu z nás to zaujalo. (Práve keď sme si mysleli, že príbeh už nemôže byť lepší!)

2. Piaty kľúčik

POROZCHODOVÝ PLAYLIST LIZBET KEATONOVEJ

- „Good 4 U“ – Olivia Rodrigo
- „All Too Well“ (Taylor’s version) – Taylor Swift
- „If Looks Could Kill“ – Heart
- „You Oughta Know“ – Alanis Morissette
- „Far Behind“ – Social Distortion
- „Somebody That I Used to Know“ – Gotye
- „Marvin’s Room“ – Drake
- „Another You“ – Elle King
- „Gives You Hell“ – The All-American Rejects
- „Kiss This“ – The Struts
- „Save It for a Rainy Day“ – Kenny Chesney
- „I Don’t Wanna Be in Love“ – Good Charlotte
- „Best of You“ – Foo Fighters
- „Rehab“ – Rihanna
- „Better Now“ – Post Malone
- „Forget You“ – CeeLo Green
- „Salt“ – Ava Max
- „Go Your Own Way“ – Fleetwood Mac
- „Since U Been Gone“ – Kelly Clarkson
- „Praying“ – Kesha

Od zdrvivujúceho rozchodu s J. J. O'Malleyom Lizbet hľadá nejaké podnetné meme, ktoré by jej zlepšilo náladu. V obchode Wayfair minula sedemdesiatsedem dolárov na zarámovaný citát pripisovaný Sokratovi: *Tajomstvom zmeny je sústrediť všetku energiu nie na boj so starým, ale na budovanie nového*. Zavesila si ho na stenu oproti posteli, aby to bola prvá vec, ktorú uvidí, keď sa ráno zobúda, a posledná vec predtým, než zhasne svetlo.

Energiu. Nie na boj so starým. Ale na budovanie nového. Tajomstvo zmeny.

To sa ľahko povie, odfrkne si. Všetku energiu vynakladá na boj proti starému.

Neustále si pred očami premieta 30. september, rozlúčkovú noc v Decku.

Rozlúčková noc v Decku je sladkobôľna tradícia – ohlasuje koniec letnej sezóny. Lizbet a J. J. sa musia rozlúčiť s tímom, do ktorého vložili toľko času a energie (a peňazí). Niektorí zamestnanci sa vrátia o rok na jar, no nie všetci, takže leto sa už nikdy neopakuje v rovnakej podobe. Zistili, že to má svoje plusy i mínusy. Rozlúčková noc je pre zamestnancov časom bakchanálneho veselí. Lizbet a J. J. zorganizujú parádnu párty, podávajú kaviár z belúg a ružové víno Laurent-Perrier tečie potokom.

Jednou z tradícií je fotografia zamestnancov. Lizbet ich všetkých odfoťí pri zábradlí, kde sa v pozadí vynímajú monomoyské zátoky. Fotku ako vždy zarámuje a zavesí na chodbu, ktorá vedie k toaletám. Je to akýsi záznam, album, história.

Dnešná fotka bude pätnásta. Sotva tomu môže uveriť.

Potom všetkých požiada, aby sa zoskupili, a tím sa naštylizuje do veselej, priateľskej pózy. Krpci dopredu! Someliér Goose a hlavná servírka Wavy zdvihnú do vzduchu Peyton, ktorá je všeobecným miláčikom (a okrem toho je celkom drobná), a držia ju v pozdĺžnej polohe. Christopher a Marcus sa chytia za ruky, čo je ich prvé verejné potvrdenie skutočnosti, že sa z nich toto leto

stal pár. Pridružia sa Ekash a Ibo a svoje pozície zaujmú aj všetci pomocní kuchári, umývači riadu a roznášači jedla.

Lizbet fotí J. J.-ovým telefónom, lebo leží priamo pred ňou na stole č. 10. Vyťuká jeho prístupový kód (0311, dátum jej narodenín) – a vyskočia na ňu esemesky, všetky písané komicky veľkým písmom (J. J. si nechce pripustiť, že potrebuje okuliare). Lizbet sa ich chystá zavrieť, keď jej čosi udrie do očí: Tak veľmi ťa chcem. Nasleduje: Povedz mi, ako ti to mám urobiť. Lizbet zmera vie, no potom jej napadne: *Počkať, toto nebude J. J.-ov mobil*. Tento iPhone 13 Pro Max s prenikavo modrým krytom, fotografiou Anthonyho Bourdaina na zadnej strane a dátumom jej narodenín ako prístupovým kódom musí patriť niekomu inému. O zlomok sekundy neskôr – je neuveriteľné, ako rýchlo mozog spracúva aj protichodné informácie – pochopí, že je to J. J.-ov mobil. Tieto správy – roluje ich späť, kým nenarazí na fotky ženských prs a nespozná J. J.-ov vztýčený penis – si posíla s Christinou Crossovou, ich obchodnou zástupkyňou s vínami.

Goose zavolá: „Fot už, Libby! Táto mrcha nejako oťažieva!“

Lizbet sa roztrasú ruky. Čo to našla? Je to skutočné? Naozaj sa to deje? Nejakú sa jej podarí spamätať sa (neskôr to bude považovať za prejav nadľudskej sily) a odfoťí skupinku. Fotky sú dobré. Zatiaľ najlepšie. Potom Lizbet uteká s J. J.-ovým mobilom na dámske toalety, kde si v kabínke poprezerá všetky erotické esemesky – napočítala ich 187 –, ktoré si J. J. a Christina poslali za posledné tri mesiace. Naposledy tento večer. Lizbet má chuť telefón spláchnuť, ale neurobí to; je dosť dôvtipná, aby si urobila screenshoty správ a poslala si ich.

Potom sa vráti na večierok. Ten je v plnom prúde – Polo G spieva „Martin and Gina“ na maximálnej hlasitosti a Christopher, Marcus a Peyton tancujú. Lizbet nájde J. J.-a v rohu pri stole č. 1, najvyhľadávanejšom stole v reštaurácii, ako popíja pivo s niekoľkými chlapmi z kuchyne.

„Tu je moja kráľovná!“ zvolá J. J., keď ju zbadá. Oblapí Lizbet

okolo pása a pokúsi sa ju pritiahnuť k sebe, aby ju pobožkal, no ona sa mu vytrhne a sotí mu telefón do hrude.

„Idem domov,“ oznámi mu.

„Čože?“ nechápe J. J. Vezme si mobil a na displeji sa rozžiaria esemesky od Christiny. „Bože, to nie. Počkaj, Libby...!“

Lizbet nečaká. Odchádza, prediera sa okolo Wavy, ktorá vycíti, že sa niečo deje, a snaží sa ju zastaviť.

„Nie je to tak, ako to vyzerá!“ volá J. J. za ňou.

Ale áno, je to tak, ako to vyzerá, odvetí v duchu Lizbet, keď sa vráti do domčka na Bear Street, ktorý vlastní spolu s J. J.-om, a číta si jednu správu za druhou. *Je to presne tak, ako to vyzerá...*

Hotel Nantucket je azda jediným miestom na ostrove, s ktorým sa Lizbet nespája žiadna minulosť ani spomienky na Jonathana Jamesa O'Malleyho, takže keď sa dozvie, že hotel kúpil Xavier Darling a hľadá generálneho manažéra, zamieri autom priamo do Nehnutelností Bayberry za Rýchlym Eddiem.

„Čo pre teba môžem urobiť, Lizbet?“ spýta sa jej Eddie, keď sa posadí oproti nemu. Výnimočne ho zastihla v kancelárii – realitný agent sa najradšej preháňa po ostrove s panamským klobúkom na hlave vo svojom Porsche Cayenne a uzatvára obchody. „Dúfam, že si neprišla ponúknuť na predaj svoj domček? Ale ak áno, zabezpečím ti vynikajúcu cenu...“

„Čo?“ zarazí sa Lizbet. „Nie!“ Podozrievavo nakloní hlavu. „Prečo? Počul si niečo?“

Eddie si odkašle a pôsobí nezvyčajne zdržanlivo. „Počul som, že ste sa s J. J.-om rozišli...“

„A?“

„A že ho túžiš vymazať zo svojho života,“ doplní. „Navždy. Tak som si myslel, že možno odchádzaš z ostrova.“

„V žiadnom prípade.“ *Ak by mal z ostrova niekto odísť,* pomyslí si Lizbet, *tak je to J. J.!* Ale nebude Eddieho zaťahovať do ich drámy; všetky jej slová by vzápätí prekrútil lokálny klebetník. „Prišla

som, lebo by som chcela kontakt na Xaviera Darlinga.“ Napriami sa na stoličke a prehodí si vrkoče cez plecia. „Chcem sa uchádzať o miesto generálnej manažérky v Hoteli Nantucket.“

„Určite si sa dopyčula o tom plate,“ nadhodí potuteľne Eddie.

„Nie. O plate som ani len nepremýšľala.“

„Je to stodvadsaťpäťtisíc ročne,“ prezradí jej. „Plus benefits.“

Lizbet sa odsunie niekoľko centimetrov. Predstaví si, že na návšteve u zubára sa už nebude musieť obávať, keď jej hygienička Janice oznámi, že je čas na kompletne röntgenové snímky. „Páni...“

„S radosťou ti dám Xavierov e-mail.“ Eddie luskne prstami. „Nespomínala si mi, že tvoj otec vlastní hotel vo Wisconsine?“

Lizbetin otec vedie domov dôchodcov v Minnetonke v Minnesote. Lizbet zvykla ešte ako pubertiačka vyťahovať čísla v lotériách a sprevádzať starých ľudí do kadernického salónu. Jeden rok bola v porote súťaže tvorby maslových sôch.

„Niečo také,“ zahovorí to.

Eddie pomaly prikývne. „Xavier chce niekoho, kto má skúsenosti s luxusnými hotelmi.“

Lizbet zažmurká. Domov dôchodcov Vychádzajúce slnko rozhodne nemôže prezentovať ako hotel Four Seasons.

„Chce však aj človeka, ktorý komunikoval s Komisiou pre historické štvrte a s členmi mestského výboru.“

„To som ja.“

„A človeka, ktorý dokáže očariť obchodnú komoru.“

„Opäť ja,“ zopakuje Lizbet.

„Hotel má dosť pošramotenú povesť, ktorú je nutné napraviť.“

„Súhlasím. Predpokladám, že si počul fámy o duchovi?“

„Ja na duchov neverím,“ namietne Eddie. „A nikdy nepočúvam fámy.“

Ha-ha-ha! zasmeje sa Lizbet v duchu. Minimálne jedno z týchto tvrdení je úplná lož.

„Xavier má čo robiť,“ hovorí Eddie. „Medzi luxusnými hotelmi je veľká konkurencia – Beach Club, White Elephant, Wauwi-

net. Povedal som mu, že neviem, či ešte zostalo pri stole nejaké miesto, ale bol neoblomný a má naozaj plné vrecká peňazí. Hotel otvorila v júni a podľa Xaviera to bude najlepšie ubytovanie, aké tento ostrov kedy videl. Potrebuje však za kormidlom tú správnu osobu.“

Lizbet takmer vyskočí zo stoličky, tak veľmi túži po tej práci. „Večer pošlem pánovi Darlingovi svoj životopis. Myslíš, že by si sa za mňa mohol... prihovoriť?“

Eddie priloží špičky prstov k sebe, akoby sa nad tým zamýšľal, a Lizbet dúfa, že si spomína na všetky prípady, kedy na poslednú chvíľu zavolať do reštaurácie a ona mu vždy našla stôl, aj ak mali úplne plný rezervačný systém. Eddie si zakaždým vyžiadal stôl č. 1 a Lizbet mu želanie splnila, keď mohla (nebola jej chyba, že tam raz večer sedel David Ortiz a druhý raz Ina Gartenová).

„Nebudem sa za teba prihovárať,“ vyriekne Eddie. „Budem ho prehovárať.“

Nasledujúci týždeň Lizbet absolvuje pohovor s Xavierom Darlingom cez Zoom. Xavier na sebe nedal nič znať, hoci podľa nej obstála na výbornú – a medzi rečou navyše spomenula meno predsedu územnej rady, aby zdôraznila svoje miestne konexie. Predpokladala, že človek ako Xavier Darling bude mať na túto pozíciu užší zoznam ľudí, medzi ktorými budú generálni manažéri z Wynn Las Vegas a hotela XV Beacon v Bostone. Už o dva dni jej však opäť zavolať a prácu jej ponúkol. Prijala ju pokojne a dôstojne, no hneď ako ťukla do tlačidla Opustiť schôdzu, vyskočila a víťazoslávne zdvihla päste nad hlavu. Potom sa zrútila na stoličku a rozplakala sa od úľavy.

Tajomstvom zmeny je sústrediť všetku energiu nie na boj so starým, ale na budovanie nového.

Lizbet mala príslovečne čistý štít.

Predstavila si asistenta hollywoodskej produkcie, ako zaklapne klapku, keď režisér zakričí: Scéna číslo dva!

Už ráno 12. apríla Lizbet, bohužiaľ, opäť „bojuje so starým“ – tentoraz si spomenula, ako jej Christina volala, aby jej vysvetlila erotické správy (*Tie esemesky nič neznamenajú, Libby, s J. J.-om sme sa len tak natáhovali.*). Zrazu dostane správu od Xaviera Darlinga – žiada ju o stretnutie. Je pol siedmej ráno a Xavier, ktorý žije v Anglicku, očividne nehladá na časový posun. Lizbet si vzdychne. Mala v pláne dať si online hodinu spinningu. Ale súhlasila, že bude Xavierovi k dispozícii, a tak si cez tieľko na tréning natiahne blúzku, vrkoče si prehodí cez plecia a našuchorí si ofinu.

Pripojte sa k videoschôdzke.

„Dobré ráno, Elizabeth.“ (Xavier ju odmieta oslovovať Lizbet, hoci ho o to dva razy požiadala a povedala mu, že jediný človek, ktorý ju volal Elizabeth, bola jej zosnulá babička.) Vidí za ním Big Ben a budovu parlamentu, ten pohľad je takým ikonickým stelesnením Londýna, že by mohol byť aj pozadím zo Zoomu.

„Dobré ráno, pán Darling.“ Lizbet sa snaží neznepokojovať sa prísny tónom jeho hlasu, hoci jej na chvíľu napadne, či si to práve dnes nerozmyslel a nádeje, ktoré do hotela vkladala, sa nezrútia, či to celé nie je len nejaký oneskorený aprílový žart.

„Volám, aby som vám ozrejmil veci, ktoré by mohli byť nejasné.“

Lizbet sa vzpriami. Čo jej chce Xavier povedať?

„Nikdy ste sa ma nespýtali – vlastne sa ma to nespýtal nikto –, prečo som kúpil tento hotel. Koniec koncov žijem v Londýne a na Nantuckete som nikdy nebol.“ Odmlčí sa. „Rozmýšľali ste o tom?“

Lizbet o tom skutočne uvažovala, no pripísala to skutočnosti, že veľmi bohatí ľudia si kupujú veci, pretože môžu – aspoň tak predpokladala.

„Tento konkrétny hotel som kúpil,“ začne Xavier, „pretože sa snažím zapôsobiť na dve ženy.“

Fíha! Lizbet sa uštipne do stehna, aby nezalapala po dychu.

Toto je asi jediná odpoveď, pre ktorú sa oplatí obetovať tridsaťminútovú hiphopovú jazdu s Alexom Toussaintom.

„Dve ženy?“ zopakuje. Skontroluje svoj obraz na monitore notebooku; zachováva si ako-tak vážnu tvár. Prirodzene, Xaviera Darlinga si vygúglila. Podľa článku v londýnskych *Timesoch* sa nikdy neoženil a nemá ani deti. Na internete sa objavili fotky z dostihov Royal Ascot a z jazdeckého póla Cartier Queen's Cup, kde má po boku mladé, dych vyrážajúco krásne dámy, no nikdy nie dva razy tú istú. Kto sú tie dve šťastné ženy? Prídu obe na Nantucket? Pretože toto bude ostrovanov rozhodne zaujímať! Rada by poznamenala, že kúpiť každej z nich súkromné lietadlo alebo rané dielo van Gogha by ho zrejme vyšlo lacnejšie.

„Áno,“ potvrdí Xavier. „Teraz sa s vami podelím o identitu jednej z nich.“

„To sa teším, pán Darling.“

„Jedna zo žien, na ktorú sa snažím zapôsobiť, je Shelly Carpenterová.“

Shelly Carpenterová, pomyslí si Lizbet. *Jasné.*

„Poznáte ju?“

„Opatrujte sa, priatelia,“ zacituje Lizbet. „A šírte dobro.“

„Presne tak,“ pritaká Xavier. „Elizabeth, chcem na jej stránke *Dôverne o hoteloch* recenziu s piatimi kľúčikmi.“

Lizbet opäť skontroluje svoj odraz. Tvári sa neveriacky? Áno – áno, tvári. Lizbet sleduje Shelly Carpenterovú na Instagrame spolu s ďalšími osemnástimi miliónmi ľudí. Jej účet @doverneohotelochsoSC je celonárodným hitom. Shelly Carpenterová každý posledný piatok v mesiaci na poludnie východného času zverejní príspevok – sériu desiatich fotografií ubytovacieho zariadenia (vraj fotí svojím iPhonom) – a odkaz v sekcii Bio vás zavedie na jej blog *Dôverne o hoteloch*, kde udeľuje ubytovacím zariadeniam jeden až päť kľúčikov. Jej úspech spočíva vo vtipnom a brilantnom štýle, v inteligencii ostrej ako britva a vo vycibrenom zmysle pre to, čo v hoteloch funguje a čo nie. Ale je v tom

aj tajomstvo. Nikto nevie, kto Shelly Carpenterová je. Internet sa zhoduje len na jednej veci: To meno je pseudonym.

Nech už je jej skutočné meno akékoľvek, cestuje po svete a hotel Hampton Inn v Murrells Inlet v Južnej Karolíne ohodnotí rovnako kriticky ako hotel Belmond Cap Juluca na Anguille (oba dostali štyri kľúčiky z piatich). Je dobre známe, že Shelly ešte žiadnemu zariadeniu neudelila päť kľúčikov. Tvrdí, že hľadá nepolapiteľný päťkľúčikový hotel, no podľa Lizbet je to len trik. Shelly nikdy nenapíše recenziu s piatimi kľúčikmi; to, že ich neudelí, je jej devíza.

„Nuž, pane, budeme sa snažiť,“ vyhlási Lizbet.

„To nestačí, Elizabeth,“ namieta Xavier. „Urobíte doslova všetko pre to, aby sme boli jediný hotel na svete, ktorý bude Shelly Carpenterová považovať za hodný piateho kľúčika. Nedáme jej šancu na žiadne pochybnosti. Rozumiete mi?“

„Áno, rozumiem.“

„Takže do konca leta získame päť kľúčikov od stránky *Dôverne o hoteloch*?“

V Lizbet sa vynorí túžba po výhre, ktorú nepocítila od chvíle, keď sa pretekala s bratmi v plávaní cez jazero Serpent Lake v Crosby v Minnesote.

Budovanie nového! prebleskne jej myslou. V tej chvíli verí, že dokáže dosiahnuť (veľmi) nepravdepodobný výsledok – bez ohľadu na to, aké prekážky ju čakajú.

„Získame piate kľúčik,“ potvrdí.